

Tabu

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 06 Ağustos 2017

Günü birlik yaşantılar aslında metazori cümleler kurmadan bir pencereye serptiğim bisküvi kırıntıları.

Gönül torba değil ki: ne büzmek ne de boğmak istiyorum lakin iç döküntülerim sızıyor ufaktan göreceli bir sağanağı buyur etme isteğimle ben hala kepenklerini kapatmaya çalışırken gönül tezgâhımın sonra elbet son vereceğim afakî umutlara.

Pervasız ya da pervazında konuşlu o siperde, başını gömmüş iken müstakbel öngörüler.

Kolay lokma olmasa da zihin, ben tüm görkemiyle korkularımın, yeni acılar üretme tarafındayım.

Acımaksa... ama asla acındırmadan sadece için için acıyan ve acılamakla bakışları da lav eden...

Mütereddit olduğum ise kaçınılmaz ve derlediğim topladığım tüm önyargıları öğütüyorum ruhumun blenderinde sonra da top yekûn boca edeceğim çikolatalı sosu ki yemek yapmaktan ne haz ederim ne de anlarım... işte deşifre ettiğim bir detay daha belki de fazlasıyla bana dair bir hicap yine yeme içme işlevinde ben tutumlarımı bir yerlere kayıt etmişken.

Darmaduman bir benlikten kasıt ne ola ki?

Yoksa B12 vitamini eksikliğine mi özlem duyuyorum?

Unutmalyım evet, derhal unutmalyım sonra da başımı yastığa koyup sonsuzluğun minvalinde bir rüya frekansı bulup devinmeliyim mutlu tebessümlerle.

Dağınık zihnin ya da kurmaca hayatların fıyaskoya uğradığı ama öznel bir açılımdan genele düşen bir anket babında belki de azınlık değil de çoğunluk öngörülü sonra da tüm istatistiksel verilerle izdiham yaratılmaya aday bir ortam ve gel-geç yüreklerde esen rüzgârlar sanki yel değirmenlerinden hıncını alan köstekli saat mensubu rahmetli babamdan yadigâr onca öğreti ve devingen mizacımın kutsanma kaygısı gütmenden şen bir kahkaha atma istemim belki de istem dışı bir ürkeklilikle ilk aklıma düşen...

O gün daha dün gibi hatırımda zira küçücük yaşımda annemin bana sert çıktığı ilk vukuatım belki de son belki de ansızın sezilerimden akıp yüreğimin kuvet boşluğunda biriken.

Basit bir tebessüm ve gelişen şenlikli bir vızıltı... on yaşında var yoğum lakin yaşımdan büyük gösterdiğimden bihaber ben hala yeni doğmuş kardeşimi gıdıklamakla meşgulüm ve derken en güzel

pozunu yakaladığım o dünya tatlısı yanaklarında pembe bir kelebek misali özümsemişim o sonsuzluk ki aslında bir dakikadan ne uzun ne de kısa...

Öğretilerden geldiğim nokta ki aradan geçen bunca sene bile engel olmadı unutmama.

Olan biten ise fotoğrafçıdan elimiz dolu dolu çıkıp da resimlere alelacele bakıp yakaladığım o neşeli pozun bende yarattığı çılgın bir kahkaha ve de coşku ta ki annem çatıp kaşlarını beni uyarana kadar:

“Sokağın ortasında kahkaha atılmayacağını bilmiyor musun sen?”

Belki de benzeri bir öğüt lakin gözlerim dolu dolu eve gidene kadar kendimi zor tuttuğum.

Öykündüklerim asla geçmişin baskısında bir gölge olmadığım bilakis sevinç ve acı harmanında, künefe tadında mutluluğu bana çok görenlere duyduğum kırgınlık hele ki söz konusu ötekileştirilmek adına açık arayanlara buruk bir tebessümle örselenmenin getirdiği sıdkı sıyrılmış bir ayrıcalık belki de alaşağı edildiğim ama önemsemekle dengeleri korumak arasında gidip geldiğim.

Dingin... Asla.

Devingen... Genelde.

Sığıntı bir ruh ise asla kabullenmediğim bir yakıştırma ve hidayeti soluduğum her yeni acı her yeni hayal kırıklığı.

Bir mizansen belki de bir pekiştireç.

Müdahil olmaksızın basit bir izahat ama andıkça dünü hala rimeli akan özlemlerimin de tepe noktasında dumura uğrayan sığıntı bir sitemden an'a hala dokunaklı bir tını taşıyan.

Sivrildiğimiz mi sindiğimiz mi ya da sindirildiğimiz?

Zaman alırken hıncını geçmişin ve bizler hala mutlu olmak için tabulardan direktif alırken...